

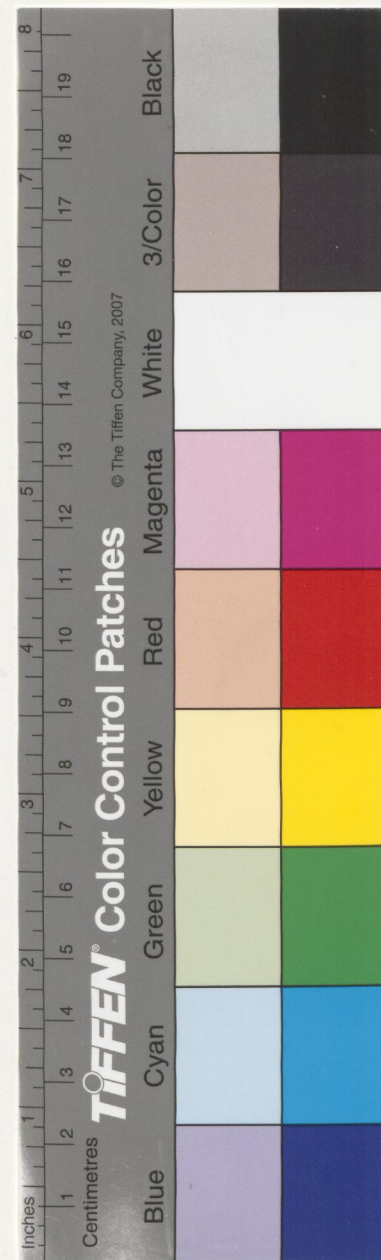

Finska Gardets marsch i Turkiet.

Framåt, framåt gösjar ännu mer,
Turken skall wi i grund slå ner,
Gj sitt hufvud må han mera resa,
Han är ju de kristnas blygd och nesa.
An här ock wi Finnar mod i barmen
Och vår Gud nog sätter kraft i armen,
Därföre framåt tätt led wid led,
Turken måste då i grund slås ned.

Framåt tappre gösjar, käckt framåt,
Att wi vinna segren på vår stråt.
Vi vilja häfda vår gamla ära
Och de tyranner sig då få lära
Att vårt stål är skarpt; ännu en gång,
Vi skola sjunga vår segerfång
Vi för vår ädle Kejsare gå
Samt för en så helig sak också.

Att strida och blöda för kristnas skull,
Det lifwe vårt mod uti farans stund,
Då hjelpe oss Herren utaf sin nåd,
När som wi följa Hans herrliga råd,
De Gud förgättnes trots må nu slutas,
Skall också mycket blod utgjutas,
Så vilja wi tappert gå framåt,
Om än på en obanad stråt.

Så rasfa gösfar, wi skola strida
 Så att tyrannerna sfa få lida
 Ett mäktia jemmerligt nederlag,
 De skola då se sin sista dag.
 Wi wilja träffa i deras leder
 Så det skall lända oss till stor heder,
 Framåt wi rope med gladligt mod,
 Wi wete ju att vår sak är god.

Aldrig wi wike i stridens larm,
 Om och de fiender nalkas vår barn.
 Ja falla kan ju den tappre blott
 Det är och krigarens sköna lott.
 Därföre rastlös med wapen i hand,
 Ty nu är på tiden att lägga band
 På förtryckarnes grymhet och stora list,
 Och kristne bli fria, ja det är wisst.

Hurra, hurra, i striden på nytt
 Wi ila så snabbt, sen' wi plogen har bytt
 Mot Verdangewär med bewingadt lod
 Wi wilja wisa att sinnen är god,
 Såwäl uti fred som i stridens larm,
 Och kraften ännu bor i hans arm.
 Hurra kamrater, i Herrans namn,
 Till des wi slutas i fridfull hamn.

Och om wi falla på fremmande jord,
 Vår sista helsning wi sända till nord,
 Till hemmets hård inwid Saimens strand,
 Som än icke lider af stridens brand.
 Och nu farwæl, tack för wänskap god,
 Den lifwar oss alla till ärofullt mod
 Då högt wi sjunga förutan all sorg,
 Att åter "Vår Gud är vår fasta borg."

Jan Waktén.

Se krigarn, hur wid wigda fanans stång, Han
 troget waktar med sitt swärd det skarpa. Han hel-
 jar nattens skuggor med sin sång Och slog med blo-
 dig hand den gyllne harpa: "Den mö jag älskar, jag
 ej nämna får . . . Dock har jag hennes färger all-
 tid burit. Att slå för ljus och frihet nu jag går,
 Den fana trogen, som jag lydnad swurit, Den fana
 trogen, som jag lydnad swurit!

Re'n morgon . . . den randas, stridens dag.
 Kring krigarns fana tusen offer blöda; Hans swärd
 det blodigt sjungar, slag på slag, Han sjungande gör
 lefwande till döda: "Den mö jag älskar, jag ej nämna
 tör . . . Jag blodig lager har för henne skurit. För
 ljus, för frihet gerna nu jag dör, Den fana trogen,
 som jag lydnad swurit, Den fana trogen, som jag
 lydnad swurit!

Slut striden är och wunnen slagtningen. Ur
 djupa sären krigarns blod förrinner! Men wid sin
 fana waktar han dock än, Der sista tonen af hans
 sång försvinner: "Den mö jag älskar, jag ej nämna
 tör . . . Jag offret af mitt lif åt äran burit; För
 ljus och frihet gerna nu jag dör, Den fana trogen,
 som jag lydnad swurit, Den fana trogen, som jag
 lydnad swurit!"

En ny kärleksvisa.

O! sköna Anna, jag älskar dig,
 Gör du det samma så swara mig;
 Jag dwäljs af oro, när så jag tänker
 Att du en annan ditt hjerta skänker.

Åk! om du misste hwad kärlek är
När man den djupt uti hjertat bär,
Du skulle få ej mig arma plåga
Du skulle swara på hjertats fråga.

Säg hulda! kan du förskjuta mig
Som ewigt trogen will följa dig
Bland lifwets rosor och törnen alla
Der stödjä dig att du ej må falla.

Tänk, hur godt det är att ha en vän
Som will dig wäl. — Du har funnit den
Blott du min kärlek beswara will
Uppriktigt få, som det hör dig till.

Åk! om jag kunde för dig bekräfta
Hwad ditt ja-ord, skall mitt hjerta lifwa
Jag har ingen ro ej dag ej stund
Och ej i natten får jag en blund.

Jag kan ej lefwa förutan dig
Wid blotta tanken det grämer mig
Djupt i själen om jag dig ej får
Jag får i hjertat ett obotligt sår.

Du är min egen utwalda vän
Bland tusend andra är du dock den
Som mig kan glädja och lyckliggöra
När dig som brud jag får hemföra.

Kom sköna dufwa, bygg med mig bo
Der wi skulle lefwa i frid och ro
I kärlek trefnad och eget tjäll,
Der kan man blott blifwa werkligt fäll.

Och sen min trogna hulda maka
Allt kan jag, blott icke dig försaka

Wi fråga ej efter werldens praft
Wi äro fälla i kärlekens makt.

Och när till slutet wi troget wandra
Wid grafwen gråter en, den andra
I himlen träffas wi dock igen
Att der förenas med sin trogna vän.

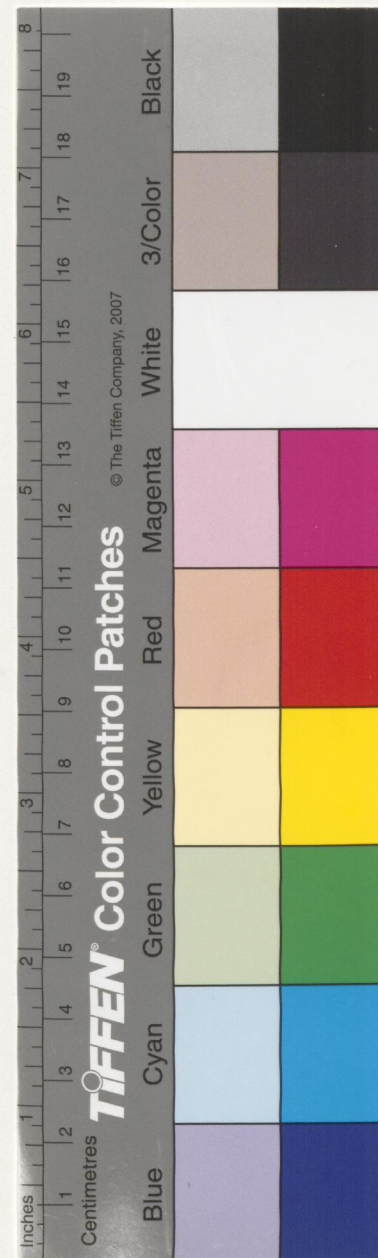
Skomakargesällens sång.

Tiden bortilar så rasande snäll,
Bäst man är lärpojke, blir man gesäll;
Mästarn ej mera får märka min rygg,
Styf jag nu wandrar i werkstaden, trygg,
Snäser och kuswar de smärre,
Kallas så ödmjukt till herre.

Mästare blir jag, om lycka är huld,
Fäster på väggen en stöfwel af guld.
Runder då strömma i werkstaden jemnt,
Grefwar, baroner och allting förnämt,
Alla jag drar uti noten,
Alla jag tummar om foten.

Olle och Ulle få lasta och hy,
Besfiga ständigt om näsa och hy;
Har icke stöfweln all swärta och glans,
Genast får spanremmen börja sin dans.
Åh! ropar Olle och Ulle,
Åh! söta mästare, gulle.

Se'n ifrån öster och norr och nordost,
Kom der en lagman, en länsman och prost:
Mästare tag nu i handen en syl,
Dito er hammare, dito er pryl,

Sy utaf tusande böflar,
Gör oß galoscher och stöflar.

"Kors hwad ni är för en raffer gesäll!"
Säger mig stundom vår egen mamfjell,
Ack, hwad det är för en perla till tös —
Tänkt, om man kunde — Gud hjelp mig, jag nös —
Tänkt, om man kunde försöka
Börja som friare spöka.

Säfert, om wäl jag förvaltar mitt pund;
Får jag omsider båd gårdar och grund,
Blifwer en wäldig, en rik matador,
Blott genom stöflar galoscher och skor,
Stinner och wördig om kroppen,
Näsan smått rosig i toppen.

Fältwachten.

På wakt för er soldater
Så ensam jag här går,
För er, I stridskamrater
På farlig post jag står.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

Oj fienden må töras
Mitt skottställ komma när,
Oj ens ett strå får töras
Så långt jag postar här.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

Det första skott som smäller
Gör uti lägret larm,

Då, tappra gosfar, gäller
Att hafwa mod i barn.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

Kanhända kulan hinner
Mig, innan ni är här,
Då kanske ni mig finner
Och mig till grafwen bär.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

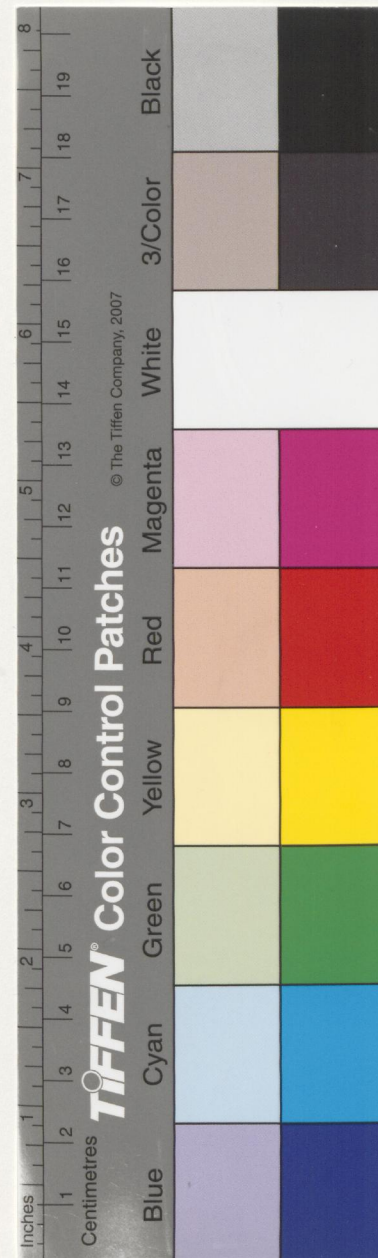
Säg då min älskarinna
När ni till hemmet går,
Att hon mig wäl skall minnas
Och skänka mig en tår.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

Det skott som ger mig döden
Bewarar edra lif,
Så länkas menskan's öden
I denna werldens lif.
Sof godt, sof godt,
Kamrater, tappre män.

Den älskande Flickan.

Yngling skall jag allt för dig försaka!
När jag ser dig, o hwad jag blir glad!
När du nalkas, håller mig tillbaka
Någonting — jag wet likwäl ej hwad.

Stild från dig jag mycket, mycket äger
Att förtro dig, som mitt hjerta rör,

Men bredwid dig ej ett ord jag säger,
Stammar endast — och wet ej hwarför.

Mina blickar först och sist dig följa;
Men om dina möta dem till swar,
Är jag hastig, som en blirt att dölja
Mina ögon — och jag wet ej hwar.

Ser jag dig med andra flickor skämta,
Då blir allting för mitt öga svart.
Jag will fly att andan återhemta:
Jag will fly — och wet likwäl ej hwar.

Ofta ensam när för dig jag glömmar
Hela werlden faller jag i gråt;
Ofta när jag mig ett Eden drömmar,
Gläder jag mig — och wet ej hwaråt.

Tänker mig den högsta jordens lycka,
Som en flicka har för sitt begär;
Tänker: en gång skall jag honom trycka
Till mitt hjerta — ack! och wet ej när.

Tänker mig två själar för hwarandra
Skapade utaf en mild natur.
Dig jag wille wälja framför andra
Till min make — ack! och wet ej hur.

Så skall hur och när och hwad mig qwälja
Och mig följa både bort och hem,
Till det ödet unnar mig att wälja
Den jag älskar — o då wet jag hwem.

Allt eftertryck förbjudet.

